

Februar 2010

En dag kom Chopingo for sent i skole. Han havde været til koncert sammen med sine forældre aftenen inden, og det var blevet alt for sent. Hans mor havde kæmpet hårdt her til morgen for at få ham ud af sengen, men det var bare som om, alting gik sååå langsomt.

Nu stod han endelig udenfor klasselokalet og forsøgte at tage sig sammen til at gå ind. "Bare han ikke fik for meget ballade."

Han tog i dørhåndtaget og skubbede døren stille op. "Åh nej, de havde matematik! – og med skolens skrappeste lærer!"

Læreren stod oppe ved tavlen og var ved at sige noget, og ellers var der musestille i hele klassen. Idet Chopingo kom ind, vendte de sig alle om og kiggede på ham. Pinligt! Et par af pigerne fnisede, og Lars – klassens rod - grinede og gned sig i hænderne. Bare fordi det for en gangs skyld ikke var ham!

"Nej, men se, hvem der kommer der. Det er jo vores store kunstner!", sagde læreren og kom hen mod Chopingo. Chopingo kiggede ned i gulvet: "Nu kunne det ikke blive værre!" – men der tog han fejl.

"Det var godt, du endelig kom", sagde hans lærer, "Jeg har en særlig opgave til dig! Du skal tage dig pænt af Lillemus, som sidder her, og som lige er startet i dag. Vis hende rundt og sørg for, at hun falder godt til! – og skal vi så se at komme videre med det vigtige!" Han vendte sig mod tavlen igen og begyndte at forklare et eller andet meget indviklet regnestykke.

Chopingo listede hen til sin plads. Han skævede hen mod den nye pige. "Hvorfor også lige ham? Alle de andre ville bare grine af ham, og han kunne aldrig finde ud af at snakke med piger. Det var sommetider som om, de talte et helt andet sprog. Hun så nu ellers meget sød ud..."

Pludselig vendte hun sig om og vinkede forsigtigt til ham. Han rødmede helt om i nakken. "Åh nej, nej, nej..." Han skyndte sig at lade som om, han var fordybet i matematikbogen og ikke så hende. Men i frikvarteret var der ingen vej udenom. Hun kom med det samme hen til ham og spurgte, om han ikke ville vise hende legepladsen. Sammen hoppede de nedad trappen og ud i det kolde vintervejr. Hun pludrede og fortalte, at hun lige var flyttet til byen fra den anden ende af landet sammen med sin familie, fordi hendes far havde fået nyt job. Hun savnede sine gamle venner, men det var egentlig også ret spændende. Faktisk snakkede hun så meget, at Chopingo kun behøvede at stamme et "ja" eller "nej" engang imellem, og det fik ham langsomt til at slappe mere af. "Det kunne jo godt være, at hun ikke var helt så farlig, som han først troede..."

Efter at have klatret lidt rundt på legepladsen satte de sig hen på gyngen. Det var ret koldt! Lillemus spurgte ham, hvad han lavede efter skoletid – om han gik til fodbold eller sådan noget. Og Chopingo begyndte så at fortælle om sin musik, om orkestret, instrumenterne, koncerterne – ja, og at det faktisk var derfor, han var kommet for sent til morgen. Lillemus lyttede betaget. Det var en helt ny og meget spændende verden for hende! Før de vidste af det, ringede skoleklokken, og de skulle skynde sig til time. Chopingo var målløs: "Tænk en gang: det virkede faktisk som om, hun var oprigtigt interesseret i at høre på ham og hans musik! Det kunne være, han skulle spørge i orkestret, om hun måtte komme med derind en dag...?"

Efter skole havde han travlt: hans ven violinisten havde lovet, at han måtte være med til prøven, hvor orkestret skulle øve på hans sang! Han var så spændt på at høre, hvordan det ville lyde, når hele orkestret spillede den. "Tænk, hvis Lillemus kunne komme med? Der var jo ikke så mange andre, der havde deres egen sang.... Men hun ville nok bare synes, at han pralede, så det var nok alligevel ikke en god ide..."

Det var en skøn prøve. Dirigenten arbejdede grundigt med sangen, og den kom til at swinge helt fantastisk – sådan rigtig calypso-agtigt.

Da han gik hjem, nynnede og trallede han omkvædet, og han var så optaget af det, at han ikke opdagede, at der var nogen, der råbte efter ham. ”Hej Chopingo, vil du være med?” Det var hans nye veninde, Lillemus, som stod ude på byens skøjtebane. Chopingo havde lyst til at skøjte, og Lillemus var faktisk ret sød og også rigtig god til at løbe på skøjter, så han skyndte sig hen for at være med. De skøjtede rundt og legede tagfat og forsøgte at løbe fra hinanden. Lige pludselig stoppede Chopingo op, så Lillemus var lige ved at støde ind i ham. ”Hvor kom den musik fra?” Ud fra nogle store højtalere, strømmede der pludselig den dejligste musik henover skøjtebanen. Det var Emile Waldteufels ”Skøjteløbervals” - lige til at danse til – og det gjorde han så: Han greb Lillemus’ hånd og sammen gled de hen over isen, mens de forsøgte at følge musikken. Det var meget, meget dejligt, og da Lillemus sluttede dansen med en piruette og endte i hans arme, kunne han næsten ikke trække vejret, så smukt havde det været.

Her kan du høre skøjtemusikken: <http://www.youtube.com/watch?v=Si2WjXAXPDs>

Den aften, da hans mor puttede dynen ned om ham og kyssede ham godnat, tænkte han ved sig selv, at det trods den hårde start alligevel havde været den bedste dag meget længe. Og med et smil om næbbet faldt han i søvn.